

Strona skarżąca, która twierdzi, że jednoczy dużą część alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych we Francji, bezpośrednich konkurentów France Télécom, utrzymuje, że ma prawo do żądania stwierdzenia nieważności wspomnianego przepisu. Na poparcie swojej skargi, przede wszystkim podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że nie może dokonać oszacowania korzyści przyjętych przez France Télécom wskutek działań i oświadczeń państwa francuskiego. Ponadto Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż mniej szkody przyniosłoby rynkowi odliczenie kwoty niższej od rzeczywistej wartości korzyści i jej efektów na konkurencję niż wykluczenie możliwości całego zwrotu. Strona skarżąca podnosi następnie, że w żadnym przypadku Komisja nie była zobowiązana do dokładnej oceny wysokości pomocy.

Strona skarżąca podnosi również, że Komisja nie wzięła pod uwagę utrwalonego orzecznictwa, które zezwala na odstępstwo od obowiązku zwrotu bezprawnie udzielonej pomocy jedynie w przypadku nadzwyczajnych okoliczności lub zupełnej niemożliwości. Strona skarżąca utrzymuje również, że Komisja niesłusznie uznała, że zwrot pomocy naruszałby prawo do obrony, jak również zasadę uzasadnionych oczekiwań.

Strona skarżąca twierdzi, ponadto, że Komisja naruszyła zasadę przejrzystości, nie przedstawiając zainteresowanym stronom, w tym samej stronie skarżącej, niektórych sprawozdań ekspertów dostarczonych przez Francję, które odegrały zasadniczą rolę w rozwiązaniu przyjętym przez Komisję.

Strona skarżąca ocenia również, że Komisja naruszyła procedury pomijając nałożone przez jej własne wytyczne ograniczenia w zakresie pomocy udzielanej na restrukturyzację. Ponadto według strony skarżącej, fakt, że Komisja uznała pomoc za niezgodną z Traktatem, a następnie nie domagała się jej zwrotu stanowi sam w sobie nadużycie władzy. Na koniec strona skarżąca podnosi zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2004 r. przez Camar S.r.l. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 22 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Camar S.r.l. reprezentowanej przez Wilmę Viscardini, Simonettę Donà i Mario Paolina przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności udzielonej przez Komisję odmowy, wyrażonej przez dyrektora generalnego ds.

rolnictwa w piśmie z dnia 10 września 2004 r. (nr D (2004) 29695 A/25707), które wpłynęło dnia 20 września 2004 r.;

- zapewnienie wykonania pkt 1 sentencji wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-79/96, T-260/97 i T-117/98;
- nakazanie Komisji wykonania pkt 1 sentencji tego wyroku poprzez wypłatę ekwiwalentu pieniężnego pozwoleń na przywóz, których miała na podstawie wyżej powołanego wyroku udzielić, a których nie udzieliła, o wysokości 5 065 600 € albo innej ewentualnie ustalonej przez Sąd kwoty, zrewaloryzowanej oraz powiększonej o obliczone według ustalonej przez Sąd stopy odsetki należne za okres od dnia 8 czerwca 2000 r. aż do dnia uregulowania należności;
- zasądzenie od Komisji zadośćuczynienia – na zasadzie słuszności - za doznaną przez skarżącą z powodu niewykonania wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. na osobach jej współników krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami związanymi z wniesieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swoich zarzutów skarżąca podnosi, że beczynność Komisji – która nie tylko nie podjęła żadnych konkretnych środków, ale nawet nie zaproponowała Camar środków odpowiednich do zapewnienia wykonania wydanego w sprawie T-79/96 wyroku (beczynność, która trwa od 8 czerwca 2000 r.), a także jej wyraźna, zakomunikowana w piśmie z dnia 10 września 2004 r. odmowa wykonania tego wyroku, stanowią poważne naruszenie art. 233 WE.

Ponieważ nie jest już możliwe udzielenie pozwoleń, które Komisja miała przyznać skarżącej w wykonaniu tego wyroku – ze względu na to, że przywóz bananów z krajów trzecich zostanie całkowicie zliberalizowany i nie będzie już stosowany wobec niego kontyngent taryfowy – Camar wnosi o wykonanie wyroku poprzez wypłatę odszkodowania pieniężnego, które to odszkodowanie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jest dopuszczalne, gdy nie jest możliwe wykonanie wyroku w określony sposób.

Skarżąca żąda ponadto sprawiedliwego zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała wskutek niewykonania wyroku z dnia 8 czerwca 2000 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, okoliczność ta sama w sobie jest już podstawą do odszkodowania, ponieważ narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tym przypadku naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań jest ponadto tym poważniejsze, że zostały dane Camar podstawy do oczekiwania wobec wyrażonego przez Komisję w piśmie z dnia 20 maja 2003 r. zamiaru zapewnienia wykonania wyroku, które to pismo zostało teraz odwołane.